



תת"ע 1990/02/21 - עדן אראלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1990-02-21 מדינת ישראל נ' אראלי
תיק חיצוני: 14120611158

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת רונה פרסון
מבקש	עדן אראלי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 12.4.21 (להלן: "פסק הדין").

2. במסגרת פסק הדין הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב על המדרכה שלא לשם חצייתה כדי להיכנס לחצרים או לצאת מהם בניגוד לתקנה 38(א) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 8.12.20, ונגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

3. ב"כ המבקש טען כי האירוע שלאחר הדו"ח צולם במצלמת אבטחה וכי נראה בבירור שהמבקש חצה את המדרכה לצורך כניסה לחצר ביתו והוכה קשות על ידי השוטרים שרשמו את הדו"ח. טען כי המבקש הכחיש את ביצוע העבירה כבר מהרגע הראשון ולכן ביקש להישפט. טען כי מעיון באישור המסירה עולה כי המבקש לא זומן כדין. טען כי האישור פגום וכי כתוב עליו תאריך נוסף, 24/10, שהוא תאריך בלתי אפשרי משום שהוא קודם לביצוע העבירה בחודש וחצי. טען כי לא ברור כמה זמן הושאר אישור המסירה בתיבה והאם נשלחה הודעה שנייה. טען כי בהתאם לחוק הדואר היה על השולח לציין כי קיימת חזקת מסירה בהתאם לכל דין, וכי אישור המסירה אינו עומד בתקנות סדר הדין הפלילי שכן אינו דומה לטופס 8 בתוספת והוא חסר פרטים רבים. טען כי על פי הוראות החוק המאשימה לא הייתה מוסמכת לזמן המבקש לדין שכן מדובר בעבירת ברירת משפט עליה ביקש להישפט. טען כי הותרת פסק הדין על כנו תגרום למבקש עיוות דין שכן יש לו טענות הגנה טובות וראיות להוכחת חפותו, וביקש ליתן לו יומו בבית המשפט.

4. ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי הודעת תשלום קנס נשלחה למבקש ודבר הדואר חזר כלא נדרש. טענה כי התאריך הרשום על אישור המסירה הוא 24/10/21, בניגוד לטענת המבקש כי התאריך על האישור קודם בחודש וחצי לביצוע העבירה. טענה כי המבקש לא העלה טענות הגנה ולא הצביע



כיצד הותרת פסק הדין על כנו תגרום לו עיוות דין.

5. לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לקבל הבקשה בכפוף לתשלום הוצאות.

6. על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו בנדון: רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מ"י**, פ"ד נז(6) 793; רע"פ 7709/13 **סאסי נ' מ"י**, ניתן בתאריך 28.11.13).

7. משלוח ההזמנה באמצעות דואר רשום מקים "חזקת מסירה" כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו (ראו לעניין זה רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מ"י**, 10.2.15 וכן רע"פ 106/15 **קריב נ' מ"י**, 20.1.15).

מאישור המסירה עולה כי הזימון לדיון נשלח לכתובתו של המבקש וחזר בציון "לא נדרש". על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, מדובר בהמצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, ומכאן שקמה חזקת המסירה. המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו ומכאן שלא הפריך את חזקת המסירה. יצוין כי בשורת פרטי מוסר דבר הדואר רשום תאריך 10/2/21, שם מוסר דבר הדואר וחתימה. יצוין כי על גבי החלק העליון של אישור המסירה רשומות ספרות נוספות אשר לא ברור מהן למה הן מתייחסות.

8. מעבר לכך, טענות ב"כ המבקש כי המאשימה לא היתה מוסמכת לשלוח למבקש זימון לדיון, אינה עולה בקנה אחד עם הוראות חוק סדר הדין הפלילי ותקנות סדר הדין הפלילי בעניין זה. יפים לענייננו הדברים כפי שנקבעו ע"י ס. הנשיא כב' השופט קרזבום, בתת"ע (חיפה) 8700-02-18 **תאופיק נ' מדינת ישראל** (27.11.19):

"סעיף 230 לחוק קובע כי מי שהודיע על רצונו להישפט: **"תישלח לו הזמנה למשפט בתוך שנה..."**. אין בסעיף 230 כל קביעה לפיה ההזמנה צריכה להישלח דווקא על ידי בית המשפט. גם מעיון בתקנות (סימן ד' סדרי אישום והמצאת מסמכים) אין ללמוד על כך שהמאשימה אינה רשאית לזמן את הנאשם לדיון. נהפוך הוא, מקריאת התקנות ניתן ללמוד שלמשטרה ניתנו סמכויות בהקשר זה. סעיף 38. (א) לתקנות מתיר לשוטל למסור לאדם הזמנה למשפט בעבירות קלות, למעט בעבירות קנס. סעיף 43 לתקנות קובע כי הזמנה למשפט בעבירות מסוג ברירת משפט תומצא לנאשם לפי טופס 8ב שבתוספת, ואין בסעיף כל הוראה אשר אוסרת על המאשימה לזמן את הנאשם לדיון. סעיף 44ב. לתקנות קובע כי: **"הומצאה הזמנה למשפט לפי סימן זה, יוגש עותק ממנה לבית המשפט שהנאשם הוזמן להתייצב לפניו"**. מלשון הסעיף ברור, כי המחוקק היה ער לעובדה שהזימון לדיון אינו מבוצע על ידי בית המשפט, ובהתאם קבע כי יש להגיש עותק ממנו לבית המשפט." (הדגשות במקור, ר.פ.).

מעבר לכך, לא מצאתי ממש ביתר טענותיו של ב"כ המבקש ביחס לפגמים באישור המסירה.



9. עם זאת, המבקש העלה טענות הגנה אפשריות באשר לנסיבות ביצוע העבירה וטען כי יש בידו להוכיח חפותו באמצעות סרטון. בנסיבות אלה אני סבורה כי יש מקום ליתן לו יומו בבית המשפט על מנת להסיר את החשש מפני עיוות דין, אולם זאת בכפוף לחיוב המבקש בתשלום הוצאות לטובת המדינה.
10. סיכומי של דבר, הריני לקבל את הבקשה ולהורות על ביטול פסק הדין, אך זאת בכפוף לחיוב המבקש בתשלום הוצאות לטובת המדינה בסכום של 300 ש"ח, אשר ישולם על ידי המבקש עד ליום 1.9.21.
11. ככל שסכום ההוצאות ישולם בהתאם למועד האמור בהחלטה כאן, יועבר התיק לעיוני ע"י המזכירות ויקבע מועד חדש להקראה.
12. ככל שההוצאות לא ישולמו כאמור לעיל, ההחלטה על עיכוב ביצוע גזר הדין תבוטל ופסק הדין יוותר על כנו.

המזכירות תודיע לצדדים ותפעל בהתאם.

ניתנה היום, א' אלול תשפ"א, 09 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.